

Список використаних джерел:

1. Андреев П.А., Масленникова О.А. Державне регулювання інноваційної діяльності в АПК // Техніка в сільському господарстві. – 1994. – № 5. – С. 14-19.
2. Баутін В.М. Інноваційна діяльність в АПК // Економіка і управління 2005. – № 8. – С. 19-25.
3. Бездудний Ф.Ф., Смирнова Г.А., Нечаєва О.Д. Сутність поняття інновація і його класифікація // Інновації. – 1998. – № 2-3. – С. 89-73.
4. Бочаров В.В. Інвестиції // Інвестиції в сільському господарстві. – 2010. – № 2. – С. 84-89.
5. Гончарова Н. Інноваційна економіка: проблеми і пріоритети // Актуальні проблеми економіки. – 2004. – № 8. – С. 130-139.
6. Пьянкова К.В. Перспективи розвитку інвестиційної політики в аграрному секторі економіки // Досягнення науки і техніки АПК. – 2004. – № 7. – С. 15-18.
7. Ример М.І., Матієнко М.М. Економічна оцінка інвестицій. – 2-е вид. – СПб.: Пітер, 2008. – 480 с.
8. Савенко В. Проблемы формирования системы освоения инноваций в сельском хозяйстве // Международный сельскохозяйственный журнал. – 2005. – № 6. – С. 14–16.

Струнін О.М.

студент,

Черкаський інститут банківської справи

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ БАНКУ

Головною тенденцією розвитку світової економіки сьогодні є швидкий розвиток світових фінансових ринків та виникнення новітніх фінансових інструментів, котрі, у свою чергу, впливають на динамічний розвиток банківської справи. Основною рисою розвитку банківської діяльності є зростання напрямів, серед яких чільне місце займає інвестиційна діяльність комерційних банків на ринку цінних паперів.

Одним з основних завдань реформування національної економіки України є активізація інвестиційної діяльності та формування її нового організаційно-правового економічного механізму, що має відповідати вимогам подолання кризи й оздоровлення економіки, лібералізації умов роботи підприємств в умовах ринку. Саме активізація інвестиційного процесу є головною складовою економічних вимог, які покликані визначити реальні зрушення в структурі економіки країни, прискорити перехід економіки на якісно новий рівень індустріального розвитку й інтенсивний тип відтворення, підвищити якість вітчизняної продукції та її конкурентоспроможність на світовому ринку.

Економічна сутність, організаційні засади та правові аспекти управління інвестиційною діяльністю банків відображені у наступних нормативно-правових актах:

1. Закон України «Про банки і банківську діяльність».

2. Закон України «Про цінні папери та фондовий ринок».

3. Закон України «Про інвестиційну діяльність».

Розробка та реалізація ефективної продуктової політики комерційного банку потребує запровадження нових технологій, використання сучасного обладнання, що, своєю чергою, передбачає активізацію інвестиційної діяльності. Якщо це робити поза межами інноваційної діяльності, то повернення вкладених в інновації грошей та отримання прибутків стають проблематичними.

Процес управління інноваційним потенціалом банку в умовах прискорення темпів науково-технічного прогресу вимагає від організаційної структури здатності до швидкого упорядкування і гнучкої адаптації. Нові методи швидкої та ефективної реалізації інноваційних завдань, новий зміст діяльності, нові вимоги до ресурсного забезпечення визначають нетрадиційний підхід до організаційного проектування в процесі розробки та реалізації продуктової політики банку.

Важливою умовою ефективного управління інноваційним потенціалом банку є наявність у менеджерів спеціальних знань, навичок і умінь у сфері менеджменту інноваційних процесів.

При організації групової роботи над розробкою продуктової політики слід враховувати таке: сфера діяльності, на яку будуть поширюватися права і відповідальність групи; формування групи під завдання, що «перетинають» лінії функціонального і лінійного керівництва.

Організаційний механізм управління інноваційним потенціалом банку забезпечує реалізацію обраної стратегії, націленої на одержання високоефективного результату за програмою створення інноваційних продуктів (послуг) і сучасних банківських технологій; містить елементи ринкового проектування, які варто вести за окремими видами банківської діяльності, враховуючи особливості цільових програм і проектів як об'єктів управління.

До системи управління інноваційним потенціалом слід включити три організаційних рівня:

- вищий рівень: технічний директор та науково-технічна рада;
- середній рівень: менеджери програм, підлеглі технічному директору;
- нижній рівень: відповідальні виконавці окремих етапів програми, підлеглі менеджерам підрозділів відповідно до своїх посадових положень у лінійно-функціональній структурі [1].

Економічну сутність інвестицій можна сформулювати таким чином: інвестиції це видатки на створення, розширення, реконструкцію, та технічне переозброєння основного капіталу, а також на пов'язані з цим зміни оборотного капіталу, оскільки зміни у товарно-матеріальних запасах здебільшого залежать від руху видатків на основний капітал.

Згідно закону України «Про інвестиційну діяльність», інвестиції поділяються на:

1. Капітальні (придбання будівель, споруд, інших об'єктів нерухомості, інших основних фондів та нематеріальних активів).

2. Фінансові (придбання корпоративних прав, цінних паперів, деривативів та інших фінансових інструментів). У свою чергу, фінансові інвестиції розрізняються як:

– прямі інвестиції – передбачає внесення коштів чи майна до статутного фонду юридичної особи в обмін на корпоративні права, емітовані такою юридичною особою;

– портфельні інвестиції – придбання цінних паперів та інших фінансових активів за кошти на біржовому ринку.

3. Інвестиції під реінвестиції – здійснення капітальних чи фінансових інвестицій за рахунок прибутку, отриманого від інвестиційних операцій [1].

Цілі інвестиційної діяльності комерційного банку полягають у додержанні безпеки банківських коштів, забезпеченні їх диверсифікації, доходу та ліквідності.

Комерційні банки повинні в своїй інвестиційній діяльності мати тісний контакт з підприємствами. У випадку створення нового підприємства заснування його можливе за допомогою банківського капіталу як в рамках фінансово-промислових груп, так і поза ними. Фінансово-промисловими групами вважаються ті організації та структури, які утворюються шляхом об'єднання промислового і фінансового капіталів. В Україні банкам заборонено виступати в ролі головного підприємства згідно з Законом України «Про фінансово-промислові групи» [2].

Що стосується діяльності банку на ринку цінних паперів, то слід зауважити, що комерційні банки можуть здійснювати операції з цінними паперами у таких напрямках:

1. Як емітенти цінних паперів (випуск акцій, облігацій, ощадних і депозитних сертифікатів, емісія банківських векселів);

2. Як інвестори (вкладання коштів банків у цінні папери);

3. Як посередники, що виконують операції з цінними паперами в інтересах та за дорученням своїх клієнтів (брокерські операції, дилерські, довірчі, реєстраторські, депозитні, розрахунково-клірингові, консультаційні).

Професійна діяльність на ринку цінних паперів – це підприємницька діяльність з перерозподілу фінансових ресурсів за допомогою цінних паперів й організаційного, інформаційного, технічного та іншого обслуговування випуску обігу цінних паперів, що є, як правило, виключним або переважним видом діяльності. Професійну діяльність на ринку цінних паперів здійснюють юридичні і фізичні особи тільки на підставі спеціальних дозволів (ліцензій), що видаються в порядку, встановленому чинним законодавством і нормативними документами Державної комісії з цінних паперів і фондового ринку [3].

Отже, ведучи мову про проблему формування портфеля за основними напрямками інвестиційної діяльності банку, які дозволяють обґрунтовано підходити до вибору стратегії управління та прийняття ризикових інвестиційних рішень щодо вибору об'єктів інвестування на основі заданої вихідної інформації, слід зазначити, що для її вирішення необхідно ідентифікувати перелік характеристик, на основі яких описується інвестиційна альтернатива, а також показники, що можуть бути використані у

якості критерію прийняття оптимального ризикового інвестиційного рішення. Для цього необхідно розраховувати оптимальну структуру портфеля акцій для комерційних банків України з можливістю залучення та подальшого використання різних видів активів як динамічної системи моделювання розміщення інвестицій, що здійснюється у відповідності до однієї зі сформованих перспектив [4].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>
2. Закон України «Про промислово-фінансові групи в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/437/95-%D0%B2%D1%80>
3. Шматко Н.М. Система оцінки ризиків банків при інвестуванні у цінні папери // Формування ринкової економіки в Україні. – 2010. – № 15 (Ч. 2) – С. 596.
4. Мойсеєнко І.П. Інвестування: Навч. посіб. / І.П. Мойсеєнко. – К.: Знання, 2006. – 490 с.

Ткаченко М.С.

студентка,

Чернігівський національний технологічний університет

ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ ДЛЯ ІНОЗЕМЦІВ

В останній час розвиток економіки набирає стрімких темпів, і це зумовлює присутність іноземного капіталу в Україні. На сьогоднішній день питання іноземного інвестування в Україні є актуальним. Метою даної статті є проблеми правового регулювання інвестиційної діяльності в Україні для іноземців.

На сьогоднішній день інвестиційна діяльність регулюється Законом України «Про інвестиційну діяльність», Законом України «Про режим іноземного інвестування», Законом України «Про захист іноземних інвестицій на Україні», Законом України «Про зовнішньоекономічну діяльність», Законом України «Про інститути спільного інвестування», Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2015 року» та інші.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про інвестиційну діяльність», інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальної цінностей, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток або досягається соціальний ефект [1]. Опираючись на Закон України «Про режим іноземного інвестування», іноземними інвестиціями є цінності, що вкладаються іноземними інвесторами в об'єкти інвестиційної діяльності відповідно до законодавства України з метою отримання прибутку або досягнення соціального ефекту [2].